

WALTER SCHEIDT, *Einführung in die naturwissenschaftliche Familienkunde*. J. F. LEHMANN's Verlag. Munchen 1923. 251 bldz.; f 3.15 (geb. f 3.75).

Familiewetenschap of familieanthropologie is een beschrijvende wetenschap van de familie, met het doel, om materiaal te zijn voor de erfelijkheidsleer; ze is een hulpwetenschap voor deze.

De lichamelijke eigenschappen van de leden van een familie worden beschreven met het oog op betrekkingen van bloedverwantschap. Daarom moeten steeds alle leden van de familie vermeld worden.

In het algemeene deel worden de regels voor dergelijke familie-aanteekeningen besproken en de beteekenis van aanleg, milieu en ras kort uiteengezet. Verder bevat dit deel een uitvoerig overzicht van de erfelijkheid van verschillende eigenschappen van den mensch.

Het tweede deel behandelt uitvoerig de wijze waarop familie-registers moeten worden ingericht en geeft daarvoor verschillende schema's.

De schrijver behandelt zijn stof op eenvoudige wijze. Het werkje is het resultaat van studies van den anthropoloog en kan naast werken over menschelijke erfelijkheidsleer, zooals van BAUR, FISCHER en LENZ, nog wel een kleine plaats vullen.

Schrijver is er van overtuigd, dat de natuurwetenschappelijke familiegeschiedenis vragen van groote beteekenis zal kunnen helpen oplossen, vooral ook in dezen tijd. Hij haalt het woord van den rashygiënist KUHN aan: „Gedenke, das du ein deutscher Ahnherr bist" en achter het de plicht van de wetenschap voor de instandhouding van het leven, dat zij dient, te zorgen. Ref. zou tegenover alle nationalistische tendenzen, waartoe de wetenschap deze jaren gebruikt wordt, aan het woord van SCHOPENHAUER willen herinneren, dat de wetenschap maar één doel (en plicht) heet, om de waarheid te dienen.

G. P. FRETZ.

FEUILLETON.

BRIEF UIT NAUHEIM.

Wanneer u in den komkommertijd nog een plaatsje voor iets lichtere kost mocht over hebben, dan uwe naar wetenschap dorstende lezers in den regel wordt voorgezet, zou ik daarvan gaarne gebruik maken om enkelé indrukken te geven van bovenstaande badplaats, waar ik enkele weken in een pension het badleven als lijdende partij meeleeftde. Het dagelijksch verkeer met mede-patiënten geeft soms een geheel andere richting aan de gedachten, dan daaraan gegeven wordt door de gezaghebbende en leidende persoonlijkheden, de medici, in casu dus de badartsen, wier aantal in Nauheim omstreeks 70 heeft bereikt. Aan de vruchten kent men den boom. En ook zonder nauwkeurig onderzoek der patiënten kan dikwijls uit hun verhalen leering worden getrokken, zooals gewoonlijk vooral wat de keerzijde der medaille betreft. Zoo is weinig commentaar noodig, wanneer een patiënt uit